

فرهنگ ادبیات و هنر

ضمایر [آنها]

پرستارهای داستان نویس

مهلت ارسال آثار به دبیرخانه جایزه «داستان ما و کرونا» تمدید شد؛ جایزه ای که قرار است به کادر درمان اهدا شود

از وقتی کرونا بر جهان مسلط شده، بسیاری از مناسبات تغییر یافته‌اند. در همین باره هم بارها نوشته‌ایم و اینجا و آنجا خوانده‌اید و احتمالا در رابطه با جزئیات این تغییر و تحول حسابی خسته‌شده‌اید
آنگذر که خوانده‌اید. اما همچنان روایت‌هایی هست که می‌تواند شنیدنی باشد؛ به‌ویژه اگر این روایت‌ها، از بان نزدیک‌ترین آدم‌ها به این ویروس منحوس نقل شده‌باشد، یعنی کادر درمان. مدتی است جایزه‌ای برای **آنها** راه‌افتاده به نام «داستان ما و کرونا» که حالا خبر آمده مهلت ارسال اثر به دبیرخانه این جایزه که ویژه فارسی‌زبانان جهان است، تا ۲۸ خردادماه تمدید شده‌است. آن‌طور که روابط‌عمومی خانه‌کتاب و ادبیات ایران خبر داده، جایزه جهانی داستان ما و کرونا با بخش ویژه «خاطره، روایت و داستان به قلم کادر درمان و مدافعان سلامت» برگزار می‌شود. بر اساس فراخوان این جایزه، هر نویسنده می‌تواند با ارسال یک داستان کوتاه (حداکثر ۵۰۰۰ کلمه) در این جایزه شرکت کند. آثار اسالی نباید پیشتر در مسابقه یا برنامه عمومی شرکت داده شده‌باشد. این جایزه ویژه داستان‌نویسان فارسی‌زبان است و محل سکونت یا ملیت نویسنده ملاک نیست. داستان‌ها باید به زبان فارسی و در فایل word نوشته و ارسال شوند. موضوع این رقابت، بیماری کووید-۱۹ و مسائل مرتبط با شیوع این ویروس‌همه‌گیر جهانی است. بنابراین موضوع داستان حتما باید مرتبط با این بیماری و مسائل آن باشد.

نویسندگان می‌توانند آثار خود را تا ۲۸خردادماه ۱۴۰۰ به نشانی اینترنتی corona.naghdestan.ir ارسال کرده و فرم شرکت در جایزه را تکمیل و تاییدیه دریافت کنند. این جایزه یک بخش ویژه برای کادر درمان دارد؛ آثار داستانی یا خاطره‌های کادر درمان در این بخش به صورت جداگانه ارزیابی می‌شوند. بهترین آثار انتخاب و معرفی خواهندشد. همچنین، شرکت‌کنندگان در بخش ویژه باید تصویر مدرک شغلی خود را همراه داستان ارسال کنند. اعضای کادر درمان می‌توانند در بخش عمومی نیز شرکت کنند.

این جایزه با ارسال آثار از سوی نویسندگان آغاز می‌شود و پس از پایان مهلت ارسال، دبیرخانه آثار را گردآوری می‌کند و در اختیار هیات داوران قرار خواهد داد. از بین آثار ارسالی،۱۰ اثر به عنوان آثار منتخب از سوی هیات داوران معرفی می‌شود. از بین آثار منتخب سه اثر به عنوان آثار برگزیده و یک اثر به عنوان برترین اثر انتخاب و معرفی خواهدشد. در بخش «داستان ما و کرونا» به صورت مجازی در تابستان ۱۴۰۰ برگزار و به برگزیدگان لوح تقدیر، نشان جایزه و جایزه نقدی اهدا خواهدشد. همچنین مجموعه آثار-منتخب و برگزیده در یک مجلد و در شمارگان مناسب انتشار خواهد یافت.

بیانیه ۲۷۳ هنرمند بسیجی برای انتخابات

۲۷۳ هنرمند بسیجی با صدور بیانیه‌ای آمادگی خود را برای حضور در انتخابات اعلام کردند. سازمان بسیج هنرمندان خبر داده که در آستانه فرارسیدن ۲۸ خرداد و برگزاری سیزدهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری، این بیانیه با شعار «امروز ما رزمنده جبهه انتخاباتیم» منتشر شده‌است. کوروش زارعی، نصرا... قادری، اعظم بروجردی، سعید نجفیان، سیدحسین فدایی‌حسین، قادر آشنا ورحیم مخدومی از جمله این ۲۷۳ هنرمند هستند.

درگذشت بازیگر نامزد اسکار در ۸۳ سالگی

ند بیٹی، بازیگر آمریکایی که برای شش دقیقه بازی در نقش آرتور جنس در فیلم «شبکه» ساخته سیدنی لومت برنده جایزه شد، در ۸۳ سالگی درگذشت. ایسنا به نقل از هالیوود ریپورتر نوشت او در خانه‌اش در لس آنجلس و به مرگ طبیعی فوت شده‌است. او سابقه بازی در فیلم نشویل، همه مردان رئیس‌جمهور و همچنین دو فیلم سوپرمن، «هابی، شبکه و سربال «قتل؛ زندگی در خیابان» را در کارنامه داشت.

معاون فرهنگی سازمان زیباسازی شهرداری

درباره ضرورت انسان محور شدن فضاهای شهری می‌گوید

هنر شهری، باید مردمی باشد

چهره تهران واقعا خیلی عوض شده است. بخشی از این تغییر چهره می‌تواند مستلزم پاک شدن خاطره‌ها یا حتی تاریخ شهر و دست‌کم عبور از نوستالژی‌های ساکنان تهران بوده باشد که یحتمل موضوعی تلخ و غم‌بار است اما بخشی از این تغییر چهره هم تلاش اجتناب‌ناپذیر، شهر برای آراستن خود را می‌رساند. شهر هم مثل آدم‌ها می‌ایستد جلوی آینه و گاهی چیزهایی را از صورتش برمی‌دارد و چیزهایی را هم به آن می‌افزاید. نمی‌شود نه آدم‌ها را و نه شهرها را بابت تلاش‌شان برای دلپذیرتر شدن سرزنش کرد. مسؤول این آراستن و پیراستن هم در شهر تهران، سازمان زیباسازی شهرداری است که تاکنون دیوارنگاری‌های بسیاری را در شهر افزوده و بسیاری را هم مرمت و بهسازی کرده است. دیوارهایی که گرچه خاموشند اما اگر ذهن‌تان را مرور کنید، خواهید دید که بیشترین گفت‌وگو‌هایتان را با شهر، با همان‌ها در میان گذاشته‌اید. شهر با همین چهره درحال تغییرش، معدن درد دل‌ها و غم‌ها و شادی‌ها و خاطرات شهروندان بوده است. همین شهری که معاون فرهنگی سازمان زیباسازی معتقد است، فضاهای شهری در آن بسیار کم است و تأثیرش بعد پیچیده انسان شرقی را بیشتر به منصف ظهور رسانده‌اند تا این که بخواهند با زبانی ژئال یا عابران ارتباطی ساده و مستقیم برقرار کنند. با شاپور دیوسالار درباره دیوارنگاری‌ها گفت‌وگو کردیم.

در زیباسازی شهری و طراحی دیوارنگاری‌ها به چه مسائلی توجه می‌شود؟

اول برای مقدمه تشریح شرایط فضای شهری تهران را لازم می‌دانم. در واقع ما دست‌مان باز نیست که هر طور بخواهیم به فضای شهری شکل دهیم و دیوارنگاری هم بخشی از همین شکل‌دهی به فضای شهری است. فضای شهری کجاست؟ فضای عمومی خیابان‌ها و میادین ما هستند که می‌توانند این فضا را شکل دهند. بنابراین اگر این فضاهای عمومی، به جای این‌که در خدمت ماشین‌ها باشند و صرفا نقش هدایت ترافیکی به خود بگیرند، به سمت فضاهای انسان‌محور بروند و جایی برای عابران پیاده داشته باشند، هنر در آن فضاهاست که می‌تواند بهتر تنفس‌کند و مخاطب در تماس با اثر قرار بگیرد.

میادین به جز نمایش حجم‌ها که الان هم بسترش را دارند، چه نقش دیگری دارند؟

مثلا چرا نباید فضاهای نمایشگاهی را در میادین داشته باشیم؟ به‌خصوص الان که وضعیت کروناست و محیط‌های سرپشته در دسترس نیستند. هنر باید مردمی و عمومی باشد و بتواند تعامل برقرار کند. ولی الان ببینید آثار ما به‌خصوص کاشی‌ها کجا کار شده‌اند؟ عمدتا زیر پل در بزرگراه‌ها! آیا شما به‌عنوان مخاطب شهری با سرعت لااقل ۸۰ کیلومتری در اتوبان، می‌توانید هیچ خوانشی از چنین آثاری داشته باشید؟ اینها مسائلی است که واقعا مورد توجه قرار نگرفته و البته بخشی از آن هم واقعا اجتناب‌ناپذیر است چرا که شهر ما واقعا در این شرایط این ظرفیت و آمادگی را ندارد. بنابراین قصه دیوارنگاری‌ها را باید این‌طور ببینید که ما چون در تهران فضای شهری کمی داریم، فرصت چندانی هم برای ارتباط گرفتن عابران با آثار در شهر وجود ندارد.

به نظر می‌رسد بخشی از آثار، به‌خصوص حجم‌ها و دیوارنگاره‌های قدیمی‌تر، به دلیل زیان انتزاعی‌شان، خیلی هم قادر به برقرار کردن ارتباط با مخاطب نباشد. این مردمی شدن را چقدر در آثار می‌شود دید؟

شخصا معتقدم هنر باید عمومی و مردمی و روزمره شود و جنس آثار موجود فضاهای شهری به طوری باشد که مردم بتوانند با آنها ارتباط برقرار کنند. هنر ما خیلی انتزاعی است به‌خصوص برای فضاهای شهری که باید آن را دور نگاه کنی و سریع مفهومش را درک کنی، کار را دشوار می‌کند. کلا ما شرقی‌ها خیلی پیچیده‌ایم. در حالی که در اروپا، آثار خیلی ساده و ژالند درعین حال ایده‌های جالبی دارند مثلا از موهای یک کودک درختی ساخته می‌شود. در ایران عمدتا آثار انتزاعی هستند و مخاطب باید خیلی تلاش کند تا با آنها ارتباط بگیرد.

آیا مفهوم تاریخی محله، نقاشی قبیلی که روی دیوار بوده، هویت محله و مواردی از این دست، دستمایه پرداخت جدید قرار می‌گیرند؟

در انتخاب آثار دیوارنگاری شهری عوامل متعددی تأثیرگذار است و معیارهای زیادی را در نظر می‌گیریم. البته تعدادی از این عوامل مهم‌تر هستند و به عنوان شاخص و مبنای اصلی در نظر گرفته می‌شوند که با عنوان اهداف و سیاستگذاری‌های سازمان به صورت مدیریت شده در فراخوان‌ها و رویدادها به اطلاع هنرمندان می‌رسند که از آن جمله این موارد هستند:

اسم منطقه (مثل اسامی بزرگراه‌ها)

کاربرد فیزیکی منطقه (مثل بازار گل)

شرایط و ظرفیت فرهنگی منطقه (مثل خیابان انقلاب)

تغییر نقشه و ساختار شهری منطقه (باعث حذف یا انتقال دیوارنگاری‌ها می‌شود)

دیوارنگاری مدارس (سلاقی دانشجویی و جوانان در نظر گرفته می‌شود)

پاکسازی دیوارنگاری‌های ضعیف قدیمی و بی‌ربط

یافت منطقه نیز از عوامل پر اهمیت در انتخاب طرح و رنگ به شمار می‌رود.

تمثال بزرگان و شهدا (که عموما مرمت یا به‌روزرسانی می‌شوند)...

بعضی بخش‌های شهر تهران، یادآور اتفاقات یا نوستالژی‌های خاصی هستند مثلا خیابان ایران که محل وقوع بخشی از تاریخ معاصر ماست یا برخی خیابان‌ها مثل لاله‌زار که فرهنگی هستند.

این موضوعات در طراحی دیوارنگاری‌ها بازتاب پیدا می‌کنند؟

یکی از شاخصه‌های مهم مبنایی در انتخاب طرح، بافت فرهنگی و تاریخی است که در برخی مناطق تهران ظرفیت بیشتری برای مانور دادن روی این بعد وجود دارد. معمولا در تعامل با هنرمندان تلاش می‌کنیم به نوعی این هویت تاریخی در آثار نمایان شود.

بعضی نقاشی‌ها یا آثار، متعلق به هنرمندان سرشناسی هستند. در صورت فرسایش جایگزین می‌شوند یا مرمت؟

دیوارنگاره‌ها چون روی جدارهای شهر جلوه دارند، سیمای شهر را تحت تأثیر قرار می‌دهند. متاسفانه در مورد دیوارنگاره‌ها با این آسیب روبه‌رو بوده‌ایم که هر مدیری که آمده فقط تلاش کرده اثر خلق کند و کمیت را بالا ببرد. به همین علت، دیوارنگاره‌هایی داریم که سال‌ها از عمرشان گذشته اما برای نگهداشت و مرمت و بازسازی آنها‌کاری انجام نشده است. از این رو ما بیش از ۵۰ درصد انرژی و بودجه‌مان را برای مرمت و بهسازی آثار چه در حوزه حجم و چه دیوارنگاری گذاشته‌ایم. الان هم اگر خیابان کریمخان یا شهید مدرس یا صیدار اسر بزیند بخشی از آثار سامان‌دهی و بهسازی شده‌اند. تعدادی آثار هم داریم رنگ‌ورو رفته‌اند یا پوسته پوسته شده‌اند و جلوه خوبی ندارند. اینها هم در دستور کار قرار داده‌ایم و هر فصل قرار است ۵۰ اثر بهسازی شود. کار مرمت ۲۵ اثر بهار امسال هم تا اواسط تیر پایان می‌یابد. مثلا عکس امام در خیابان کریمخان و عکس شهید باهنر در منطقه یک از جمله این ترمیم‌شده‌ها هستند.

تصاویری که به هر علت تصمیم به تغییرشان می‌گیرید، موضوعشان هم عوض می‌شود یا الزاما با همان موضوع قبلی بازطراحی می‌شوند؟

به طور کلی دیوارنگاره‌های قدیمی و شاخص که بار هنری و خاطرات شهری دارند کارشناسی شده و پس از تایید کمیته تخصصی هنرهای شهری، مرمت و بهسازی می‌شوند. اگر هم تصمیم به تغییر اساسی گرفته شود، غالبا در مواردی که موضوعات ارزشی دارند یا تصاویر شخصیت‌های شاخص هستند دچار تغییر اساسی نمی‌شوند. اما تصاویر عمومی، اگر موضوع و محتوا و مفهوم خوب باشد حفظ می‌شوند در غیر این صورت تغییر می‌کند.

اگر صاحب ساختمانی که دیوارنگاره بر آن نقش شده، بخواهد ساختمانش را تخریب کند، قراردادی بین شهرداری با مالک وجود دارد که مجید نقاشی روی ساختمان جدید احیا شود؟

شکل کار ما اساسا قراردادی نیست، بلکه نوعی توافق است.

بنابراین در صورت تخریب ساختمان برای طرفین، مسؤولیتی

ایجاب نمی‌کند.

آیا شهرداری به سایت مستقلی برای آرشو کردن تصاویر و معرفی این آثار هنری شهری و هنرمندان‌شان و توضیحاتی درباره

بستر تاریخی و فرهنگی آنها فکر کرده‌است؟ چراندانیم؟

سامانه اطلاعات هنری شهری در واحد آتی (IT) ساموان در حال انجام و تکمیل اطلاعات است و به‌زودی این سایت در اختیار عموم قرار خواهد گرفت. همچنین اطلاعات به صورت روزانه در سایت سازمان زیباسازی و اینستاگرام سازمان قابل رویت است. **شهر را می‌توان به مثابه یک اثر هنری به محلی برای درک و دریافت و تبادل فکری و هنری برای عابران تبدیل کرد. فکر می‌کنید این اتفاق تا چه حد برای شهر تهران افتاده یا از آن دور شده‌ایم یا به سمتش حرکت کرده‌ایم؟**

کلانشهر تهران به عنوان پایتخت در برگزیده مجموعه‌ای از فرهنگ‌ها و علایق قومی کشور است. دارای سلاقی مختلف و زیادی است و کنار یکدیگر زندگی می‌کنند و در شهر تکاپو دارند اما متاسفانه فضای شهری اجازه نمی‌دهد همه نیازها و سلاقی را بازتاب دهیم. در نتیجه تامین همه خواسته‌ها امکان‌پذیر نیست. با این حال ما در سازمان زیباسازی تلاش کردیم با بهره‌گیری از اعلام فراخوان‌های سراسری و کشوری تمام هنرمندان این مرز و بوم را با تکنیک‌ها و سلایقشان دعوت به همکاری کنیم و همچنین از کمیته تخصصی هنرهای شهری هم که مجموعه‌ای از هنرمندان و متخصصان فعال هنری در شاخه هنر شهری و غیرشهری هستند، کمک بگیریم تا با بهره‌گیری از توانمندی همه هنرمندان در سنین مختلف، پاسخگوی سلاقی هنری شهروندان با قومیت‌ها و سنین مختلف باشیم.

روی دیوارهای شهر تهران، تنوع خوب و قابل قبولی از سبک‌های مختلف می‌بینیم. کاشی، نقاشی، آینه، فلز و... این تنوع را دیدگاه سازمان بوده یا هنرمندان یا تعاملی بوده است؟

کلا در تمام مراحل هنر شهری تعامل بین هنرمندان و سازمان وجود دارد. سازمان زیباسازی به عنوان متولی اصلی هنر شهری در تهران با برگزار یکارگاه‌ها و سمینارهای پژوهشی و دعوت از استادان و هنرمندان با تجربه برای بالابردن سطح دانش هنر شهری تلاش کرده و با برگزاری بهارستان‌ها به صورت سالانه سعی در پرورش استعدادهای جوان در کنار تجربه بزرگان داشته است که با بررسی اجهارهای دیوارنگاری‌های همین چند سال اخیر می‌توان به تغییر و رشد فراوان آثار شهری، چه در زمینه تکنیک اجرا و چه در زمینه طراحی و همگونی با مناظر شهری اشاره کرد.

به طور کلی چقدر روی تنوع بخشیدن به سبک و موضوعات دیوارنگاره‌ها توجه دارید؟

از طرفی هنرمندان، برخی موارد را پیشنهاد می‌دهند و از طرف دیگر شورایی هم پیشنهادها را بررسی و اجرایشان را بسترسازی می‌کند. وجود تکنیک‌های اجرایی مختلف در سطح شهر، فرصت خوبی است تا هم خلاقیت‌های هنرمندان مختلف و سلاقی‌شان متجلی شود و هم شهر احساس خوشایندتری ایجاد و چشم عابران را با شکل‌های مختلف هنری آشنا کند. در مجموع سازمان زیباسازی همواره با استقبال از پیشنهادات هنرمندان و تقابل مداوم چه از طریق سایت و چه به صورت حضوری سعی در به کارگیری نوآوری و خلاقیت هنرمندان داشته است.

کمک می‌کند در کلام و گفتار نیز سخنانی نغز و حکیمانه بر زبان جاری شود.

ضرب‌المثل‌های خیس به قلم غلامرضا حیدری ابهری، در ۲۰۰ صفحه و با قیمت ۴۴ هزار تومان توسط انتشارات کتاب جعمران روانه بازار نشر شد. در بخشی از این کتاب آمده است: وقتی تصمیم گرفتی کتابی را بخوانی، حتما بخوان. حتی اگر یک آدم بی‌عقل گفت که کتاب خواندن به چه درد می‌خورد، آن کتاب را کنار نگذار. وقتی تصمیم گرفتی به کلاس کشتی یا هر ورزش دیگری بروی حتما برو حتی اگر یک آدم تنبل گفت ورزش فایده‌ای ندارد، به حرفش گوش نده. وقتی تصمیم گرفتی با یک بچه با ادب و مهربان دوست شوی، حتما دوست شو، حتی اگر یک آدم حسود گفت ولش کن، تو ولش نکن! خلاصه هر وقت تصمیم درستی گرفتی، آن را انجام بده و به خاطر حرف‌های این و آن، تصمیم درست را عوض نکن. به قول قدیمی‌ها وکلوخ مباحث که به هر آبی بخسی»

کلوخ تکه‌های خشک شده گل هستند که آب خیلی راحت در آن فرومی‌رود و خیلی زود خیس می‌شود!

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

به کتاب

شود. این گذاشت و

ده بود، با ده است.

است که آنها جلب

دند. در کنار ن هانسو

اگرانش تا

